

eller fundet grundet af Regjeringen, vilde det efter vort Stjøn være usorvarligt at forsøge at standse den alt meget fremskredne Bygning ved unødige Undersøgelser eller at vanskeliggøre den ved Skribt, som samne enhver sagkyndig Hjemmel. Vi anbefale derfor Bevillingen af de til „Selgoland“s hurtigere Fuldførelse og Forsyning med Artilleri fornødne 500,000 Kr., thi det skulde dog synes, som Enhver, der har Interesse for sit Fædrelands Forsvar, maatte ønske at se dette saa snart som muligt forøget og styrket med saa godt et Kampskib, som „Selgoland“ lover at blive.

Vi nære heller ingen Tvivl om, at Landstinget bør gjenoptage de øvrige til Flaadematieriellets Udvikling forlangte Bevillinger, nemlig 33,000 Kr. til Projektiler og 18,000 Kr. til Krudt. Fremdeles maa vi, efter Alt hvad der er oplyst, tilraade at gjenindsætte de forlangte 100,000 Kr. til 20 Stkr. nye Kanoner, ligesom vi anse det for at være af paatrængende Vigtighed, at det Torpedofartstøi anstafes, hvortil der var begjæret 50,000 Kr. Endvidere skulle vi henlede Opmærksomheden paa, at den allerede engang tidligere fremkomne, men afslagne Begjæring om et nyt Dampskib til Hans Majestæt Kongen, hvortil der i Regjeringsforslaget er opført Halvdelen af, hvad det vil koste, 350,000 Kr., nu bør efterkommes. Kongens nuværende Dampskib, der er over 30 Aar gammelt og baade oprindelig er bygget og siden er anvendt til anden Brug, er ikke længer noget tidsvarende Befordringsmiddel hverken for et søjarende Folks Kongehus eller for fremmede Fyrster og Fyrsteflegter, som gjæste det.

Endelig har der af Marineministeriet været begjæret 510,000 Kr. til Paabegyndelsen af et nyt Pandterbatteri af samme Klasse som „Selgoland“ og 500,000 Kr. til Paabegyndelse af en pandret Kanonbaad af en ny Konstruktion. Disse Begjæringer udgaa fra den Overbevisning, som har fundet almindelig Tilslutning, at vort Forsvar bør søge en af sine væsentligste Støtter i Søværnets kraftige Udvikling. Ved Forsvarsagens Behandling har Landstinget tilkjendegivet sin fulde Samstemning i denne Opfattelse; det maa følgelig ønske, at man i dette Dieblik kunde blive enig om at udvikle Flaaden med den Anvendelse for Die, der var den tiltænkt baade i Regjeringens Forsvarsplan og i den, for hvilken Folkethingets Flertal erklærede sig. Da imidlertid de Bevillinger, der ere forlangte i Regjeringens Finantslovsforslag, fortrinsvis gjælde Foranstaltninger, der skulle sikke Kjøbenhavn mod Søfiden, og da Hovedstadens Forsvar paa denne Side, saalænge en fast ydre Forsvarslinie ikke er tilstede, i en meget væsentlig Grad vil bero paa Flaadens Evne til at erstatte en ydre Linie, synes den Forstærkning af Flaaden, som nu bevilges, baade at burde ske med det samme enkelte Formaal for Die, og at burde tilveiebringes saa hurtigt som muligt. Af Hensyn til den Stilling, Forsvarsagen i dette Dieblik indtager, skal Udvalgets Flertal derfor henstille til Regjeringens Overveielse, om den ikke maatte være villig og istand til at stille Forslag, sigtende til Erhvervelse af Materiel, som forholdsvis hurtigt kan tilveiebringes.

Nr. 38 anslaaer 900,000 Kroner til Dyrtidstillæg, nemlig under A „til Embeds- og Bestillingsmænd, som lønnes umiddelbart af Statskassen“ 600,000 Kr. og under B „til de ved Kommunernes Skolevesen fast ansatte Lærere og Lærerinder 300,000 Kr. Derefter anslaaes i Nr. 39 310,000 Kr. til Lønningsforhøielse for Underporotaler, Menige og Spillemand af 5te Grad ved Søeren, samt Underofficerer og Menige af det indkaldte Vægdrullemandskab af Søværnet. Den Tankegang, som har ledet til at samle de af Staten lønnede Embeds- og Bestillingsmænd og de af Kommunerne lønnede Skolelærere under een Post, og udfille i en egen Post de af Staten lønnede Land- og Sø-Mandskaber, kan Udvalgets Flertal ikke tilegne sig. Det vil efter vor Mening være nødvendigt, at Nr. 38, ligesom i Regjeringens oprindelige Forslag, samler, men paa to Konti, Statens Embeds- og Bestillingsmænd og dens militære Mandskaber, og at Kommunernes Skolelærere, der ikke findes i Regjeringens Forslag, fordi en særlig Lov angaaende Forbedring af deres Lønninger samtidig forelægges Folkethinget, udfilles, for at opføres under et særskilt Nummer, ifald et midlertidigt Lønningsstillæg skal bevilges dem. Dertil mene vi nu visse ber er god Grund. Om ogsaa Landsbylærernes Lønninger i det Hele ere stegne noget ved Naturalhjælpernes forhøiede Værdi og for en Del ere forbedrede af Kommunerne, saa er der dog slet ingen Tvivl om, at de for manges Vedkommende ere saa knappe, at de gjentagne og atter gjentagne Andragender til Rigsdagen om Forbedring af Skolelærernes Kaar have billigt Krav paa omsider at finde velvilligt Øre. Men ikke mindre vist er det, at disse paa Landet ere meget forskellige, og at de i Kjøbstæderne, især i de større, ere betydelig bedre. At anordne et Lønnings- eller Dyrtidstillæg for Alle efter visse almindelige Regler gennem Finantsloven, forekommer os derfor saa meget uheldigere, som Udredelsen af Lærernes Løn efter Lovgivningen jo i det Væsentlige paahviler Kommunerne. Der man Hjerte til at komme de virkelig nødblidende Lærere til Hjælp, saa er der, da den Folkethinget forelagte særlige Lov derom er forkastet, og Tidens Knaphed ikke tilsteder Udarbeidelsen og Vedtagel-